

VÁLLALOD A KÜLDETÉSED?

Nehémiás 4,9-17

Nehémiás 7. rész

2018. február 25.

1 Amikor Nehémiás Jeruzsálembe érkezett, volt, amit nem tudhatott előre. Nem tudhatta például, hogy pontosan mi várja majd ott őt. De egy dologgal tökéletesen tisztában volt! Tudta, hogy nem a maga céljait volt hivatott megvalósítani, és nem népe akaratából kezd a munkának, hanem Isten akarata az, hogy újra felépüljenek a város falai.

Jeruzsálem falainak építése nem valamiféle ön dicsőítő vállalkozás volt. Nem az a nagyravágyó elképzelés állt mögötte, ami egykor Babel tornyának építése mögött állt: „... **szerezzünk magunknak nevet...**” (1Móz 11,4b) Jeruzsálem kőfalainak megépítésekor Isten nevének akartak dicsőséget szerezni az építők. Az egész építkezés arról szólt tehát, hogy egy nép újra rendezni akarja a kapcsolatát Istenével. Azt akarja hírül adni a világnak, hogy mi az Urat szolgáljuk, mi hozzá tartozunk, az Ő népe vagyunk!

2 Az ilyen elhatározásoknak pedig mindig voltak és vannak ellenségei! Szanballat, Tóbijjá és szövetségeseik, vagy az építkezés önmagukat féltő és a külső befolyásnak engedő belső ellenzéke nem véletlenül támadja egyre erősebben Isten népének ezt a vállalkozását!

„Hiszen mi nem emberek ellen harcolunk, hanem szellemi természetű uralkodók és fejedelmek ellen, a jelenlegi sötét világot irányító hatalmas és gonosz szellemek ellen, akik a magasságban vannak.” (Ef 6,12 EFO) – írja Pál apostol, és szavai leleplezik azokat az erőket, amelyek mozgatják a mindenkori Szanballatokat, Tóbijját, akik lelki vagy fizikai eszközökkel mindig fékezni, akadályozni, megállítani, megsemmisíteni akarják a megszólaló bátor bizonyágtevőket.

3 Az ördög mesterkedéseiről, már [szóltam](#) ebben a sorozatban, nem akarom újra ismételni az akkor elmondottakat! Csak ismét meg akarom erősíteni azt, hogy minden látszat ellenére, mindannyian egy lelki/szellemi harcmezőn állunk, ahol vadásznak ránk, ahol el akarnak pusztítani bennünket, ahogyan Péter írta: **„Legyetek józanok, kiegyensúlyozottak, és vigyázzatok, mert ellenségetek, a Sátán, kerülget benneteket. Úgy járkal körbe-körbe, mint az ordító, éhes oroszlán, keresve, kit nyelhet el.”** (1Pt 5,8 EFO)

Jézus a kereszten legyőzte a Sátánt, de az a célja, hogy minél többeket magával rántson a végső pusztulásba, és ennek a stratégiának a része az is, hogy elhallgasson az Istenről szóló bizonyágtétel. Mert **„a hit ... hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.”** (Róm 10,17) De ha valahol, valakinek az ajkán elhallgat Krisztus beszéde, mert engedett a Sátán befolyásának és elbukott, akkor a hit helyett megbotránkozás

születik. Minden tönkre ment házasság tragédia, de ha hívő emberek házassága végződik válással az kétszeresen is az. Ha elbukik egy lelkipásztor, egy gondnok, egy presbiter, egy kántor, egy gyülekezetbe járó hívő ember, az megbotránkozást szül. Minden megbotránkozás pedig újabb és újabb akadály, amely sokakat messzire taszít Isten szeretetétől!

4 Jeruzsálem kőfalainak építése olyan bizonyágtétel volt, amelyet nem tűrhetett a Sátán. A lerombolt falak és az elégett kapuk őt szolgálták. Ha az elkezdett építkezés szépen félbeszakad és újra leáll, az is őt erősítette volna. Nehémiás megértette ezt. Megértette, hogy ki áll a külső és belső támadások hátterében, és azt is, hogy azokkal mi a célja az ördögnek. A fal építése bizonyágtétel volt, ezért nem engedhette a meghátrálást. Két dolgot tett:

1. A munka folytatására biztatta a népet: **„Mi pedig mindnyájan visszatértünk a várfalhoz, mindenki a maga munkájához.”** Bele mehetett volna egy adok-kapokba, koncentrálhatott volna az ellenségek elhallgattatására, de ehelyett inkább úgy döntött, hogy a fal építése fontosabb. De Nehémiás megértette, hogy semmi sem mehet az építés rovására, ezért háborúzni is helytelen lenne az építés helyett.

2. Mégsem sem becsülte alá a veszélyt: **„Attól a naptól fogva legényeimnek csak a fele végezte a munkát, a másik fele dárdával, pajzzsal, íjjal és pánccal volt fölfegyverkezve. A vezetők pedig ügyeltek Júda egész népére.”** Nehémiás komolyan vette az ellenség fenyegetéseit, ezért a várfalépítőinek kezében a vakolókanál mellett ott volt a kard is. Érdekes lehetett ez a látvány, de az ellenség számára a nép elszántságáról üzent: **„Tudunk a fenyegetéseitekről, készen állunk megvédeni magunkat, de nem hátrálunk meg, folytatjuk a várfalak építését!”**

Az Ezékiel 33-ban az őrállók felelősségéről olvasunk, akiknek az volt a feladata, hogy látják jönni az ellenséget fújják meg kürtjeiket, hogy figyelmeztessék a közeledő veszélyre a rájuk bízott népet. Isten ezt mondta itt a prófétának: **„Ilyen őrállóvá tettelek téged Izráel házában. Ha ígét hallasz tőlem, figyelmeztess őket ...! Ha ... nem figyelmezteted a bűnöst, hogy rossz úton jár, akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de a vérét tőled kérem számon. De ha figyelmeztetted ..., hogy térjen meg útjáról, és az nem tért meg útjáról, akkor az meghal a bűne miatt, de te megmented az életét.”** (Ez 33,7-9)

Ma nem ugyanez a feladatunk nekünk Jézus követőinek? Isten bennünket tett őrállóvá a családjainkban, a munkahelyünkön, a társadalomban, a gyülekezetünkben. Folyamatosan támadnak bennünket kívülről és belülről is. Mit tegyünk? Bezárkózunk gyülekezeti közösségeinkbe? Támadjunk? Meghátráljunk? Feladjuk társadalmi pozícióinkat? Elhallgassunk? Nehémiásékhoz hasonlóan mi is az Úrra nézve folytassuk inkább a munkát, építsük tovább Isten országát, hirdessük tovább Isten igazságát! De

úgy tegyük mindezt, hogy nem becsüljük le az ellenséget, aki azért „kerülget bennünket”, és azon mesterkedik, hogy elhallgasson a szánkon az Istenről szóló bizonyágtétel!

„De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsid 10,39) Ezért könyörögjünk Isten Szentlelkének tüzéért: „Ébredj, bizonyágtévő Lélek! A várfalakra örök álljanak, Kik bátran szólnak harcra készek, Ha éj borul le, vagy ha kél a nap. Hívásuk zengjen messze szerteszét, Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!” (RÉ 396) ÁMEN!